

však byl mezi stranami stanoven smlouvou. I takovéto výživné jest výživným ze zákona, zakládá-li se jeho právní důvod na »předpisu zákona«.

Čís. 6212.

V nesporném řízení nelze jednati o návrhu manžela, by byla odstraněna tchýně ze společné domácnosti.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1926, R I 684/26.)

Návrh manžela, by dán byl příkaz jeho tchýni, by opustila jeho domácnost, soud první stolice zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel napadá shodná rozhodnutí nižších stolic z důvodu protizákonnosti, kterou shledává v jejich odmítavém právním stanovisku, dle něhož odepřely jednati v řízení nesporném o jeho návrhu na odstranění jeho tchýně z jeho manželské domácnosti. Stěžovatel míní, že jest to věcí domácího pořádku v jeho manželské domácnosti, již jemu jako hlavě rodiny přísluší uspořádati (§ 91 obč. zák.) a že se v této věci právem může dovolávati zakročení soudu v řízení nesporném. Stížnost jest v nepravu. Jest ovšem správné, že soudy mají, jsou-li o to některým z manželů požádány, zakročovati vhodnými opatřeními nesporného soudnictví i v případech práva manželského. Zákonodárství má a chrání veřejný zájem na tom, by manželské spojení (společenství) nebylo ani v dorozumění manželů svémocně porušováno (§ 93 obč. zák.), naopak náležitě zachováno, a z toho důvodu mají soudy, jsou-li o to žádány a je-li zakročení soudu k dosažení účelu nutným a vhodným, zasahovati a spolupůsobiti příhodnými opatřeními k urovnání příhod a neshod, které rušivě působí na toto manželské společenství. V této příčině může se arcíť jednati jen o takové příhody, jež se udály v poměru manželů mezi sebou anebo v poměru rodičů nebo některého z nich v poměru k dětem domácí kázní otcově podrobených, o případy, kde jeden manžel vůči druhému porušuje své povinnosti, ku kterým ho zavazuje svazek manželský a ohledy na nerušené manželské společenství a to především povinnosti plynoucí z etické stránky manželství, které se nehodí ku projednání ve sporu a mohou dle povahy věci vhodně urovnány býti nespornými opatřeními soudu. Úkolem soudu v takových případech jsou vhodná opatření povahy hlavně kázeňské a smířčí, která jsou způsobilá odstraniti vyskytnuvší se nepřístojnosti a napravití poruchy náležitého manželského spolužití. Nenáleží sem však dle důsledné nynější judikatury případy, jež týkají se čistě občansko-právních, tím méně pak případy, jež se týkají majetkoprávních poměrů manželů mezi sebou. Nižádným způsobem není však nesporný soudce povolán k tomu, by manželé zjednával v jeho domácnosti pořádek i proti osobám mimo

manželský poměr a svazek stojícím, jak se toho stěžovatel domáhá v tomto případě proti své tchýni, která prý, žijíc u nich v manželské domácnosti, kazí dobrý poměr mezi ním a manželkou. Tchýní stala se tato stěžovateli arcit' jeho manželstvím s její dcerou, sdílí-li však s ním nyní jeho manželskou domácnost, není to důsledkem tohoto manželství, nýbrž jiného právního poměru, jemuž stěžovatel dal vzniknouti tím, že ji do své domácnosti přijal anebo tomu nebránil. Jde-li mu nyní o to, by tchýně jeho manželskou domácnost opustila, může se toho proti ní domáhati jen ve sporném řízení.

Čís. 6213.

Domáhati se zajišťovací exekuce podle §u 371 čís. 1 ex. ř. lze se i po té, kdy byl navrhovateli doručen rozsudek nejvyššího soudu, nevyhovující dovolání, a to až do uplynutí pariční lhůty.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1926, R II 206/26.)

Souhlasné rozsudky nižších soudů, vyhovující žalobě, byly potvrzeny rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 24. března 1926, jenž byl doručen žalobci dne 9. dubna 1926. Dne 12. dubna 1926 navrhl žalobce povolení exekuce ku zajištění přisouzené pohledávky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dlužno přisvědčiti stěžovateli, že nelze vésti zajišťovací exekuci bez dalšího osvědčení nebezpečí podle § 371 čís. 1 ex. ř., kterýž má na mysli ochranu vymáhajícího věřitele za trvání dovolacího řízení, který však nemůže býti vykládán tak, že by přiznával vymáhajícímu věřiteli právo vésti zajišťovací exekuci také ještě po rozhodnutí nejvyššího soudu a zbavoval tak v pravdě dlužníka dobrodiní pariční lhůty § 409 c. ř. s. Jestliže tedy vymáhající věřitel výhody §u 371 čís. 1 ex. ř. za trvání dovolacího řízení nepoužil, dal tím sám najevo, že nevidí potřebu zvláštní ochrany; zajišťovací exekuce po započetí rozsudečné lhůty k plnění nemůže míti — bez osvědčení konkrétního nebezpečí — jiného účinku, než že dlužníka připraví o zákonnou lhůtu k plnění a že mu způsobí další zbytečné útraty.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nejvyšší soud nemůže se přidati k názoru, z něhož rekursní soud návrh na exekuci zajišťovací zamítl, neboť z doslovu a smyslu §u 371 čís. 1 ex. ř. nelze nikterak vyvoditi závěr, že by při potvrzujícím rozsudku odvolacího soudu, jenž byl dovoláním napaden, byl věřitel oprávněn vésti zajišťovací exekuci bez dalšího osvědčení nebezpečí jen po tak dlouho, dokud dovolací stolice o dovolání nerozhodla, pokud se týče její rozhodnutí nebylo stranám doručeno. Zákonodárný důvod tohoto předpisu spočívá, jak i z materiálů lze poznati, zřejmě v tom, že souhlasným rozhodnutím obou nižších stolic dostalo se nároku takové míry soudního osvědčení, že se jeví býti spravedlivo, přiznati nároku tomu